

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/6/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412223277
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4412223277.4

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a sudcov JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Silverside, a.s., so sídlom Plynárenská 7/B, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 052 560, zastúpený Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava, IČO: 36 856 584, proti žalovaným: 1. P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. N., S. H. Q. XXXX/XX, t. č. S., S. XXXX/X, štátny občan SR, 2. N. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. N., A. XXXX/X, štátny občan SR, zastúpená Mgr. Elenou Szabóovou, advokátkou so sídlom v Nových Zámkoch, Hlavné námestie 7, o zaplatenie 4.786,15 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 16C/245/2013- 272 zo dňa 12. mája 2015 v jeho vyhovujúcej časti, v časti nepriznania oslobodenia od súdneho poplatku a v časti povinnosti žalovanej v 2. rade zaplatiť súdny poplatok za odpor, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti z r u š u j e a vec v tejto časti v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach výroku o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov žalovanej v 2. rade a o povinnosti žalovanej v 2. rade zaplatiť súdny poplatok za odpor p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Nové Zámky ako súd prvej inštancie zaviazal žalovaných v 1. a v 2. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 2941,70 eur, s dlžným vyčísleným úrokom ku dňu 03.07.2012 vo výške 284,66 eur, s 12,35 % zmluvným úrokom zo sumy 2941,70 eur od 27.09.2012 do zaplatenia, s 8 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 2941,70 eur od 27.09.2012 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V zostávajúcej časti súd žalobu zamietol. Súd konanie o zaplatenie 142,25 eur zastavil. Rozhodol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd nepriznal žalovanej v 2.rade oslobodenie od súdnych poplatkov. Žalovanú v 2.rade zaviazal k povinnosti zaplatiť na účet Okresného súdu Nové Zámky súdny poplatok za odpor vo výške 287,00 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na zákon č.258/2011 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy), ustanovenia § 52 ods.1,3, § 53 ods.1,3,4,5, § 54 ods.1, 2, § 566 ods.2 (účinného od 1.1.2008), § 879j, § 853 ods.1, § 517 ods.2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ), Nar. vl. SR č. 87/1995 Z. z. tým, že žaloba žalobcu bola čiastočne dôvodne podaná. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 15.10.2012 domáhal zaplatenia 4786,15 eur s dlžným úrokom vyčísleným ku dňu 03.07.2012 vo výške 450,42 eur s dlžným úrokom z omeškania vyčísleným ku dňu 03.07.2012 vo výške 142,25 eur, s 12,35 % úrokom ročne zo sumy 4786,15 eur od 04.07.2012 do zaplatenia, s 8 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 4786,15 eur od 04.07.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom porušenia zmluvných povinností žalovanými

vyplývajúcimi zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0242748038. Uviedol, že výška uplatňovaného úroku 12,35 % ročne vyplýva z ustanovenia článku I. odsek 1 zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi účastníkmi dňa 11.07.2008. V zmysle ustanovenia čl. I. bod 1 zmluvy boli žalovaní povinní splácať poskytnutý úver vo výške 3319,39 eur v pravidelných mesačných splátkach vo výške 50,65 eur mesačne, vždy k 20-temu dňu v kalendárnom mesiaci, od 20.08.2008, do 20.06.2018 v počte 119 splátok. Žalovaní vykonali na úhradu predmetnej pohľadávky úhrady dňa 31.12.2008 vo výške 3052,-Sk, 19.06.2009 100 eur, 28.02.2011 2,5 eur, 28.02.2011 100 eur, 28.06.2011 70 eur, 22.09.2011 50 eur, 03.05.2012 10 eur, 04.06.2012 10 eur. Žalovaní sa dostali do omeškania s úhradami vo výške 50,65 eur splatnými dňa 20.11.2008 (splátka uhradená dňa 31.12.2008, dňa 20.12.2008 (splátka uhradená dňa 31.12.2008), dňa 20.05.2009 splátka uhradená dňa 19.06.2009), dňa 20.01.2011 (splátka uhradená dňa 28.02.2011), dňa 20.02.2011 (splátka uhradená dňa 28.02.2011), dňa 20.06.2011 splátka uhradená dňa 28.06.2011). Žalovaní nezaplatili pravidelné mesačné splátky za poskytnutý úver v roku 2008 za mesiace august až október, v roku 2009 za mesiace január až apríl, júl až december, za celý rok 2010, v roku 2011 za mesiace marec až máj, august, september, december, v roku 2012 za mesiace január až apríl. Žalovaní nezaplatili pravidelnú mesačnú splátku v riadnej výške, t. j. 50,65 eur v mesiaci jún 2009, júl 2011, október 2011, máj 2012 a jún 2012. Žalobcovi vzniklo podľa článku 7.4. „Úročenie“ Všeobecných obchodných podmienok právo požadovať od žalovaných zaplatať úrokov z omeškania. Žalobca si uplatnil žalobou nárok zo zmluvy o splátkovom úvere, zaplatať istiny, zmluvného úroku, úroku z omeškania vyčísleného ku dňu 03.07.2012 v súvislosti s odovzdaním zmluvnej dokumentácie. Úroky z omeškania boli vyčíslené vo výške 8 % ročne zo splátok, ktorými sa žalovaní dostali do omeškania od 21.08.2008 do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. 13.06.2012 z dôvodu omeškania s úhradou istiny 4786,15 eur a výška úrokov z omeškania predstavovala sumu 142,25 eur. Vyčíslený zmluvný úrok vo výške 450,42 eur, na ktorý vznikol žalobcovi nárok v období pred mimoriadnou splatnosťou úveru, t. j. ku dňu 13.06.2012, bol vyčíslený z časti nezaplatených splátok. Žalovaní čerpali v plnej výške dňa 11.07.2008. V zmysle zmluvy sa žalovaní zaviazali zaplatiť za úver dohodnutý úrok vo výške 12,35 % ročne. Splatnosť úrokov bola dohodnutá v zmluve mesačne a to vždy k poslednému dňu v mesiaci. V zmysle článku 5 bod 5.5.7.1. úverových podmienok si zmluvné strany dohodli, že splatné úroky a poplatky sa dňom ich splatnosti stávajú súčasťou istiny. Úroky sa stávali súčasťou istiny len do dňa 31.08.2011 a od tohto dňa boli úroky počítané zvlášť. Toto ustanovenie predstavuje tzv. kapitalizáciu príslušenstva do istiny, na základe ktorej sa pôvodná istina (úver), ktorý veriteľ poskytol dlžníkovi opakovane navyšuje (kapitalizuje) o príslušenstvo istiny (zmluvný úrok a poplatky), až do úplného splatenia celého úveru. Nakoľko sa žalovaní dostali so splácaním jednotlivých splátok do omeškania je potrebné dohodnutú kapitalizáciu príslušenstva do istiny zohľadniť. Kapitalizácia príslušenstva do istiny nie je smernicami č. 90/88/ES a č. 87/102/ES zakázaná. Smernica Európskeho Parlamentu operuje so skutočnosťou, že kapitalizácia úrokov je bežnou zmluvnou podmienkou. Formulár Európskeho platobného rozkazu predpokladá možnosť kapitalizácie úrokov do príslušenstva. Túto skutočnosť potvrdil aj Najvyšší súd ČR v rozhodnutí pod sp. zn. 35Odo 101/2002. Možnosť dojednať kapitalizáciu príslušenstva pripúšťa judikatúra českých súdov aj v prípade spotrebiteľských zmlúv. Účastníci si dohodli poplatok za poskytnutie úveru vo výške 89,59 eur, ktorý bol uhradený z prostriedkov úveru. Poplatok za správu úveru vo výške 1,99 eur bol dohodnutý v súlade so sadzobníkom poplatkov platným od 01.02.2008. Poplatok bol splatný vždy ku koncu mesiaca a v zmysle čl. 5 bod 5.7.1. úverových podmienok sa stal súčasťou istiny. Poplatky sa stávali súčasťou istiny len do 31.08.2011 a od tohto dátumu boli počítané zvlášť. Výška poplatku sa menila na základe sadzobníka poplatkov od 01.10.2010 na sumu 2,99 eur mesačne. V zmysle čl. I - Základných podmienok zmluvy a čl. 6.3 a 6.5 úverových podmienok boli žalovaní povinní zaplatiť z omeškaných splátok úroky z omeškania a to vo výške určenej žalobcom zverejnením v zmysle čl. 2 všeobecných podmienok. Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania (uznesenie NS SR sp.zn.4Obo 143/98). Žalovaní boli povinní úver splácať v mesačných splátkach vo výške 50,65 eur a z celkovej sumy uhradili 576,81 eur, pričom prvýkrát omeškaní boli s prvou splátkou, ktorú neuhradili riadne a včas. Žalobca listom zo dňa 13.06.2012 v zmysle čl. 8.2 bod A vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 13.06.2012. V zmysle čl. 10 - Oznamovanie a doručovanie, bodu 10.3. Všeobecných podmienok banka zasiela písomnosti v poštovom styku vo forme obvyčajnej listovej zásielky. Napriek tomu žalobca zaslal vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti formou doporučenej listovej zásielky na adresu S. H. Q. XX, A. N.. Zásielka sa vrátila s poznámkou, že adresát je neznámy. V zmysle čl. 10 bod 5 Všeobecných podmienok je klient povinný oznámiť banke adresu, číslo telefónu, na ktoré mu bude zasielať alebo oznamovať všetky oznámenia a dokumenty. Žalovaná v 2.rade zmenu adresy pobytu žalobcovi neoznámila. Keďže si žalovaní svoju oznamovaciu povinnosť nesplnili, žalobca z objektívnych dôvodov nemohol predmetné

vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti doručiť. V zmysle čl. 10 bod 3 všeobecných podmienok sa zásielka považuje za doručenú a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie, alebo sa zásielka vráti ako nedoručená. V zmysle čl. 5 bod 5.2 Úverových podmienok sa jednotlivé úhrady započítali v poradí: splatné poplatky a náklady súvisiace s úverom; úroky z omeškania; úroky; istina. Žalovaná suma 4786,15 eur pozostáva z čerpaného úveru 3319,39 eur + kapitalizovaných úrokov 1553,27 eur + kapitalizovaných poplatkov 133,10 eur - 219,63 eur úhrady započítané na istinu. Zmluvný úrok bol počítaný sadzbou 12,35 % ročne zo sumy 4786,15 eur od 01.09.2011 do 13.06.2012 = 469,59 eur. Úhrady vo výške 19,17 eur boli započítané na splatné úroky a tak výška uplatňovaných úrokov je 450,42 eur. Vyčíslené úroky z omeškania predstavujú sumu 183,18 eur, na ktoré bola započítaná úhrada 40,93 eur a výška uplatňovaných úrokov z omeškania je 142,25 eur. Žalobca pred začatím pojednávania zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 142,25 eur, keď žalovaní po podaní žaloby zaplatili dňa 20.04.2013 sumu 300 eur, ktorá bola započítaná na dlžný úrok z omeškania vyčíslený ku dňu 03.07.2012 vo výške 142,25 a sumu 157,75 eur započítal žalobca na úroky a úroky z omeškania od 04.07.2012 do 26.09.2012 a podal návrh na pripustenie zmeny petitu žaloby. Žalovaná v 2.rade o úvere musela vedieť, pretože podpísala zmluvu a pri podpise zmluvy boli účastníci oboznámení so všeobecnými obchodnými podmienkami, sadzobníkom a úverovými podmienkami tak, ako to vyplýva zo samotnej zmluvy čl. II bod 2. V zmluve boli dohodnuté premenlivé zmluvné úroky vo výške 12,35 % ročne a žalobca si uplatňuje nezmenené dohodnuté zmluvné úroky. Ku kapitalizácii príslušenstva uviedol, že sa jedná o medzinárodne uznávané podmienky. Zmluva obsahuje RPMN, ako aj vyčíslenú celkovú mieru nákladov. Náklady s úverom predstavovali sumu 2821,41 eur pri dohodnutých splátkach v počte 119, zmluvných úrokoch a poplatku za správu úveru. Pohľadávku nepovažuje za premičanú, ani časť splátok, vzhľadom na splatnosť úveru v roku 2018. Súd prvej inštancie pripustil zmenu petitu žaloby unesením zo dňa 21.04.2015 podľa § 95 ods.1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len OSP). Žalovaný v 1.rade vo svojej výpovedi uviedol, že od žalobcu čerpali 4 úvery, vždy boli zmluvy o splátkových úveroch podpísať u žalobcu spolu so žalovanou v 2.rade, každý z nich podpísal zmluvu a potom si ich vymenili. Žalovaná v 2.rade o všetkých úveroch vedela. Všetky úvery boli splácané z jeho účtu, na základe príkazov na úhradu a problémy nastali, keď nemal dostatok finančných prostriedkov na účte. Žalovaná našla záujemcov o byt, ktorý predali a vyrovnali z neho najväčší úver, on sa však bližšie s podmienkami kúpnej zmluvy neoboznámil, stretol sa s kupujúcimi pred Mestským úradom, kde podpísal zmluvu a dal si overiť podpis. Žiadne finančné prostriedky z odpredaja bytu nenadobudol. Úvery boli čerpané na kúpu bytu, rekonštrukciu bytu, zariadenie bytu, raz v súvislosti so začiatkom jeho podnikania. Keď si brali ďalšie úvery, predchádzajúce neboli splatené. V spoločnej domácnosti so žalovanou v 2.rade žili zhruba do júla 2010 a rozvedení boli v októbri 2011. Žalovaný mal prístup k účtu svojej matky a stalo sa, že uhradil splátku úveru i z účtu svojej matky. Žalovaná v 2.rade v konaní uviedla, že so žalovaným v 1.rade si počas manželstva zobrali tri úvery a o tomto úvere vedomosť nemá. Žalobca uznal, že úver čiastočne splatili a je vylúčené, aby pri čiastočnom plnení bola výška záväzku o toľko vyššia, než poskytnutý úver. Zmluvná podmienka, podľa ktorej sa poplatky a úroky dňom splatnosti pripíšu k istine a stávajú sa jej súčasťou je neprimeranou zmluvnou podmienkou, pretože by sa tak stali základom pre výpočet ďalších úrokov. O tom, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru sa dozvedela prvý raz z doručenej žaloby s prílohami na vydanie platobného rozkazu. V oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti bola dlžná suma vyčíslená na sumu 5325,57 eur, čo je o 60 % vyššia suma, než bol poskytnutý úver. Z pripojených príloh k žalobe nevyplýva, kedy a aká časť úveru bola splatená, jednak pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru a po ňom. Priložené vyčíslenie - prehľad transakcií považovala za neprehľadné, nedávajúce podklad pre určenie výšky žalovanej sumy. Navrhla, aby súd určil žalobcovi povinnosť predložiť prehľad transakcií na úverovom účte, z ktorého by bolo možné určiť, koľko splátok úveru žalovaní splatili, ako sa tieto úhrady žalovaných započítali na plnenie žalovaného záväzku a akým spôsobom bol vyčíslený zostatok úveru pri jeho mimoriadnej splatnosti a pri podaní žaloby. Brali si úver od žalobcu na prerábanie bytu vo výške 600 000,Sk, všetko vybavoval bývalý manžel, prišiel pre ňu do práce a u žalobcu podpísal pripravené listiny. Krátko po čerpaní úveru jej žalovaný uviedol, že mu bol ponúknutý ďalší úver od žalobcu a i tento podpísal, napriek tomu, že ich vzťahy boli narušené. Finančné prostriedky z úverov boli zaslané na účet žalovaného v 1.rade, ktorý zarábala počas manželstva viac a uhrádzala nájomné a splátky úverov. Viackrát ich veriteľ vyzýval na zaplatenie dlhu s tým, že 13.06.2011 boli vyzvaní na zaplatenie vysokej sumy, žalovaný v 1.rade jej stále hovoril, že to dá do poriadku, vybaví to, ale tu už s tým nesúhlasila. Rozhodli sa predať byt, čo sa aj zrealizovalo a domnievala sa, že v tej vysokej sume bol vyplatený všetok dlh, ktorý mali voči žalobcovi z oboch úverov. Dňa 23.06.2011 sa odsťahovala s dcérou na adresu A. N., O. XX a žalovaný v 1.rade býval u svojej matky. Asi po roku opäť dostala výzvu od žalobcu, že má zaplatiť nejakú sumu, avšak domnievala sa, že všetky pohľadávky voči veriteľovi SLSP po odpredaji bytu majú vyrovnané.

Nikdy zmenu adresy žalobcovi nenahlasovala, pretože sa domnievala, že už žiadne dlhy po odpredaji bytu nemajú. Nevie, na aký účel bol sporný úver použitý a nikdy nerealizovala žiadne splátky úverov. Nie si je istá, či ho vôbec podpísala. Po nahliadnutí na originál zmluvy uviedla, že to môže byť jej podpis, avšak nepamätá sa, že by takúto zmluvu podpisovala. O spornom úvere žalovaná vedomosť nemala a preto nemohla oznámiť veriteľovi zmenu bydliska. Prezumpcia doručovania bola vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku Slovenskou obchodnou inšpekciou, ako aj judikátmi a preto odstúpenie od zmluvy nemohlo nadobudnúť účinnosť. Podpis na zmluve o úvere žalovanej v 2.rade nie je overený a preto nie je možné odvolávať sa na judikatúru uvádzanú žalobcom, ani na české rozhodnutia s odvolávaním sa na sadzobník, keďže všeobecné obchodné podmienky neobsahujú podpis žalovaných tak, ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch a judikatúre. Namietala premlčanie ohľadne jednotlivých splátok úveru. V prípade, že by súd neuznal námietky žalovanej v 2.rade, poukázala na finančné možnosti žalovanej, ktorá by bola schopná pohľadávku splácať v splátkach po 50 eur mesačne. Súd prvej inštalácie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že strany sporu uzavreli zmluvu o splátkovom úvere č. 0242748038 dňa 11.07.2008, na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 3319,39 eur jednorazovo a bezhotovostne, ktorý čerpali v plnej výške 11.07.2008. V zmysle zmluvy boli dohodnuté premenlivé úroky vo výške 12,35 % ročne s tým, že žalovaní sa zaviazali úver splácať v mesačných splátkach vo výške 50,65 eur, vždy do 20 dňa v mesiaci so splatnosťou prvej splátky dňa 20.08.2008 a s konečnou splatnosťou úveru 20.06.2018, čo predstavuje počet splátok 119, RPMN 15,23 % ročne. Žalovaní porušili zmluvné podmienky tým, že úver nesplácali riadne a včas a zaplatili len sumu 576,81 eur, z ktorej bola suma 89,59 eur započítaná na spracovateľský poplatok, suma vo výške 177,59 eur na splatné úroky z omeškania za obdobie od 11.07.2008 do 28.06.2011, suma vo výške 219,63 eur na istinu, suma vo výške 29,90 eur na poplatky od 01.09.2011 do 13.06.2012 a suma vo výške 40,93 eur na úroky z omeškania za obdobie od 29.06.2011 do 03.07.2012 a suma vo výške 19,17 eur na úroky za obdobie od 01.09.2011 do 13.06.2012. V zmysle čl. II ods. 2 zmluvy žalovaní jednoznačne vyhlásili, že sa oboznámili so všeobecnými podmienkami, úverovými podmienkami a sadzobníkom. Mal za nesporné, že predmetnú zmluvu o splátkovom úvere žalovaná v 2.rade podpísala, vychádzajúc jednak z vyjadrenia žalovaného v 1.rade, ktorý vo svojej výpovedi upresnil, že o všetkých úveroch žalovaná v 2.rade mala vedomosť, vždy ich boli podpisovať spoločne u žalobcu - rovnakého veriteľa a sama žalovaná v 2.rade po nahliadnutí na originál zmluvy o splátkovom úvere uviedla, že sa jedná o jej podpis, avšak nemá vedomosť o tomto úvere, na aký účel bol použitý a k čomu slúžil. Súd prvej inštalácie dospel k záveru, že žalovaná v 2.rade riadne zmluvu podpísala a preto z uvedenej zmluvy začali plynúť povinnosti i pre žalovanú v 2. rade. V danom období mohli mať žalovaní vzťahové problémy, je nepochybné, že žili v spoločnej domácnosti do júla 2010, rozvedení boli v októbri 2011, BSM zrušené nemali, nedošlo medzi nimi ani k vyporiadaniu BSM po rozvoze manželstva. Žalovaná v 2.rade sama uviedla, že mala vedomosť o viacerých výzvach zo strany žalobcu na zaplatenie rôznych súm a najvyššia suma jej bola oznámená 13.06.2011, kedy sa rozhodla danú situáciu riešiť a nenechávať to len na žalovaného v 1.rade, ktorý jej tvrdil, že to dá do poriadku a vybaví a preto sa rozhodli predať byt. Kúpnu zmluvou zo dňa 16.06.2011 uzavretou medzi kupujúcimi U. D. a N. Y. a predávajúcimi žalovanými v 1.a v 2.rade žalovaní predali nehnuteľnosť v kat. úz. Nové N., vykazovanú na LV č. XXXX byt č. XX na adrese A. N., S. H. Q. XX za dohodnutú kúpnu cenu v sume 30 000 eur, ktorá bola vyplatená tak, že časť kúpnej ceny vo výške 20406,84 eur bude použitá na vyplatenie úveru poskytnutého od SLSP, a.s. V3114/2006 zo dňa 14.06.2006 a suma vo výške 9044 eur na exekúciu pod sp. zn. EX 1927/2009 zo dňa 27.09.2010. Zvyšok kúpnej ceny na vyplatenie záložného práva pre Mesto Nové Zámky. Z čl. III zmluvy vyplýva, že kúpnu cenu dohodla žalovaná v 2.rade s tým, že uvedené skutočnosti potvrdil vo svojej výpovedi i žalovaný v 1.rade. Vzhľadom na vyššie uvedené muselo byť žalovanej v 2.rade nepochybné jasné, že z uvedenej kúpnej ceny bol zaplatený zvyšok len jedného úveru tak, ako to vyplýva z uvedeného čl. III zmluvy a nemohla sa domnievať, že týmto sú vyrovnané i všetky ostatné úvery, ktoré mali od rovnakého veriteľa, pretože v zmluve bol jasne špecifikovaný iba jeden poskytnutý úver. V podstate žalovaná v 2.rade nepoprela, že mali i viaceré úvery. Rovnako i žalovaná v 2 rade bola povinná plniť povinnosti vyplývajúce zo spornej úverovej zmluvy. V tejto časti žalovaná v 2 rade neuniesla dôkazné bremeno ohľadne tvrdení, že zmluvu nepodpísala a nemala o nej vedomosť. Žalovaný v 1.rade výšku žalovanej pohľadávky nenamietal, nepoprel ani počet a výšku realizovaných splátok s tým, že žalovaná v 2.rade uviedla, že ona nerealizovala ani jednu splátku žiadneho úveru. Súd prvej inštalácie ďalej uviedol, že zamietol návrh žalovanej v 2. rade na doplnenie dokazovania ohľadne ďalších úverov a presného rozpisu úverov žalobcu voči žalovaným, pretože vykonaným dokazovaním a lustráciou v registri na súde prvej inštalácie mal za preukázané, ako aj výpoveďou žalovaného v 1.rade, že žalovaným boli poskytnuté štyri úvery, jeden úver použitý na rekonštrukciu bytu, ktorý bol najvyšší, bol vyrovnaný z kúpnej ceny za odpredaj bytu. Ohľadne zvyšných úverov, ktoré boli žalovaným poskytnuté prebiehajú

konania na súde prvej inštancie pod sp. z. 4C/148/2013, pod sp. zn. 6C/31/2015 a v tomto konaní, z čoho vyplýva, že počet úverov je totožný s vyjadreniami strán sporu. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil tým, že v danej právnej veci nebolo sporné, že zmluva na základe ktorej si žalobca uplatnil žalovanú pohľadávku, je s ohľadom na charakter subjektov, ktorí ju uzatvárali veriteľ, ktorý je bankou a konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a dlžníci žalovaní - spotrebiteľia fyzické osoby nekonajúce pri jej uzatváraní a plnení v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, je spotrebiteľskou zmluvou, ide o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase jej uzatvorenia. Na takýto vzťah je potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv (§ 52 a nasl. OZ), v znení účinnom v čase vzniku zmluvného vzťahu. Nie je podstatné, či zmluva bola uzavretá podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka alebo iného právneho predpisu. Ak bola uzavretá i podľa iného právneho predpisu, ako Občianskeho zákonníka, i v takom prípade je potrebné s poukazom na § 52 ods. 2 OZ aplikovať na takúto zmluvu ustanovenia § 52 a nasl. OZ upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv. Zmluvná voľnosť pri spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu podľa akého predpisu bola uzavretá sa môže pohybovať len v medziach všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv a s poukazom na ustanovenie § 54 ods. 1 OZ sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Takéto zmluvy s poukazom na § 53 ods. 1 OZ nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - neprijateľné podmienky a ktorých príkladný výpočet obsahuje ustanovenie § 53 ods. 4 OZ. Ďalej uviedol, že v zmysle zmluvy si strany dohodli poplatok za správu úveru vo výške 1,99 eur v zmysle čl. I. bod 1 zmluvy s poukazom na čl. II bod 2 zmluvy s tým, že boli oboznámení i so sadzobníkom. Žalovaní uhradili splátky nepravidelne tak, ako je vyššie uvedené s tým, že sa dostali do omeškania so splátkou 20.11.2008, ktorá bola uhradená 31.12.2008 a poslednú splátku realizovali 04.06.2012. Vzhľadom na to, že splátky boli realizované nepravidelne, žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru listom zo dňa 13.06.2012 v zmysle bodu 7 bod 6, bod 1 písm. a VOP. O uvedenej skutočnosti informoval žalovaných napriek bodu 10.3 VOP formou doporučenej listovej zásielky na adresu uvedenej v zmluve, pretože ani jeden z účastníkov neoznámil žalobcovi zmenu adresy, hoci obaja mali vedomosť o tom, že voči žalobcovi majú stále pohľadávky vyplývajúce z úverov, keď nie je možné sa stotožniť s vyjadrením žalovanej v 2.rade, že by došlo k zaplateniu všetkých úverov z kúpnej ceny za odpredaj bytu. V danom prípade nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, ale jednalo sa o zosplatnenie úveru. Súd nepovažoval jednotlivé splátky úveru za premičané vzhľadom na termín zosplatnenia úveru, ako aj podanú žalobu a splatnosť celého úveru. Uviedol, že podľa bodu čl. 1 bodu 4 ÚZ sa žalovaní zaviazali do posledného dňa kalendárneho mesiaca predchádzajúceho dňu splatnosti prvej splátky istiny splácať pohľadávku postupcu mesačne splátkami vo výške úrokov a poplatkov a to v súlade s podmienkami dohodnutými v Úverových podmienkach. Žalobca tým, že svoje jednostranne stanovené zmluvné podmienky obsiahnuté aj v Úverových podmienkach ponechal v platnosti v nezmenenej podobe aj po 01.01.2008 (na právne vzťahy vzniknuté po uvedenom dátume), spôsobil stav, že daná úprava postupu splácania jednotlivých zložiek záväzku, obsiahnutá v bode 5.2 Úverových podmienok, bola výrazne nevýhodnejšia vo vzťahu k žalovaným oproti situácii, aká by bola, ak by v Úverových podmienkach nebola obsiahnutá, pretože ak by žalovaní výslovne neurčili inak, ich splátky by musel postupca započítavať v prvom rade na istinu (ktorá sa stále úročí, teda navyšuje sa o dojednané úroky z úveru a v prípade omeškania o úroky z omeškania) a nie na príslušenstvo pohľadávky, ktoré ako také zásadne úročeniu nepodlieha. Žalobca v Úverových podmienkach jednostranne stanovený spôsob započítavania splátok, resp. čiastočných plnení najprv na príslušenstvo pohľadávky a až na poslednom mieste na samotnú pohľadávku výrazne navyšuje náklady spotrebiteľa spojené s úverom oproti situácii, ak by sa jeho platby použili v súlade s úpravou obsiahnutou v § 566 ods. 2 OZ a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Existujúca zákonná úprava účinná už v čase uzavretia ÚZ a stanovujúca vyššie uvedené poradie uspokojovania pohľadávky a jej príslušenstva pri čiastočnom plnení záväzku je teda zameraná výrazne prospotrebitel'sky. Iba ak dlžník prejaví vôľu, aby poradie uspokojovania pohľadávok (jeho záväzkov) bolo iné, spravuje sa toto poradie jeho vôľou a potom je také, aké konkrétne určí on (bez ohľadu na vôľu veriteľa). V tomto smere (že príslušenstvo pohľadávky úročeniu nepodlieha) súd poukazuje na zásadné rozhodnutie NS ČR (rozsudok sp. zn. 35 Odo 101/2002 z 24.03.2004), vychádzajúce z obsahovo právnej úpravy, akou je naša hmotnoprávna úprava, ktorý o.i. uviedol, že podľa štandardného výkladu definícia príslušenstva pohľadávky obsiahnutého v ustanovení § 121 ods. 3 OZ platiaceho aj pre obchodné záväzkové vzťahy, úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa podľa § 488 OZ rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorému zmene (potiaľ, že sa môžu nárokovať aj

sankcie za omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Úrokový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Zánikom hlavného záväzku zaniká aj akcesorický; zostáva len záväzok zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, sa tento dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania z dojednaných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani OZ a ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú, teda nestanovujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Zmluvné dojednanie o platení úrokov z omeškania z dohodnutých (zmluvných) úrokov je podľa § 39 OZ neplatné pre rozpor so zákonom. Uvedený súd síce uviedol, že tým nie je dotknuté právo účastníkov dohodnúť sa, že dojednané úroky sa stanú súčasťou istiny (že k nej podľa dohody účastníkov budú pripočítané, akoby civilné plody (peňazí) a následne potom možnosť veriteľom požadovať, aby dlžník pre prípad omeškania s platením takto zvýšenej istiny platil dojednanú alebo zákonom stanovenú sadzbu úroku z omeškania. K uvedenej poslednej vete súd uviedol, že dané rozhodnutie takú možnosť dohody kapitalizácie istiny uvádza len vo všeobecnej rovine. To však automaticky neznamená, že v každom úverovom vzťahu by takáto dohoda bola prípustná. Podľa názoru súdu práve v spotrebiteľskom vzťahu, teda aj v prípade spotrebiteľského úveru, takáto "dohoda" ohľadne poradia splácania pohľadávky s jej príslušenstvom, ak je stanovená veriteľom len jednostranne (nie je individuálne dojednaná), nie je prípustná, nakoľko takáto podmienka má za následok značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 OZ), teda je neprijateľná a preto je neplatná (§ 53 ods. 5 OZ). Ku "kapitalizácii" istiny a jej prípustnosti v spotrebiteľských vzťahoch bol súdom vyššieho stupňa zaujatý názor v uznesení Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/121/2013, ktorý uviedol, že pri uplatňovaní nárokov zo spotrebiteľských zmlúv nie je možné vychádzať z kapitalizovanej istiny. Podľa zmluvy sa môže žalobca domáhať dohodnutého úroku len z poskytnutého úveru a nie z poplatkov, ani z úrokov z omeškania. Ak však žalobca vyčíslený úrok, úrok z omeškania a poplatky pripočíta po ním určenom čase k sume poskytnutého úveru a celú sumu nazve istinou a následne žiada, domáha sa, ďalších úrokov z úrokov, úrokov z úrokov z omeškania, úrokov z poplatkov a tiež úrokov z omeškania z úrokov, úrokov z omeškania z úrokov z omeškania. Takýto postup vyčísľovania istiny v prípade spotrebiteľských zmlúv podľa názoru súdu nie je prípustné, nie je v súlade s uzavretou zmluvou, zákonom ani v súlade s ustálenou súdnou praxou. Pri výpočte priznanej žalovanej pohľadávky súd vychádzal z toho, že žalovaným bol poskytnutý úver vo výške 3319,39 eur, z ktorého zaplatili sumu 576,81 eur, ktorú súd odpočítal od poskytnutého úveru a zostatok úveru bol vo výške 2742,58 eur. Súd priznal žalobcovi spracovateľský poplatok vo výške 89,59 eur a poplatok za správu úveru 27 x 1,99 eur a 20 x 2,99 eur, spolu vo výške 113,53 eur. Z uvedenej sumy 2941,70 eur, ktorá pozostáva zo zostatku istiny úveru vo výške 2742,58 eur a z poplatkov vo výške 199,12 eur priznal žalobcovi dohodnutý zmluvný úrok vo výške 12,35 % ročne od 01.09.2011 do 13.06.2012, t. j. za 286 dní vo výške 284,66 eur. Súd priznal žalobcovi zmluvný úrok vo výške 12,35 % od 27.09.2012 do zaplatenia, ako aj úroky z omeškania vo výške 8 % ročne od 27.09.2012 do zaplatenia v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s poukazom na Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení noviel v zmysle upresneného petitu žaloby z priznanej žalovanej sumy 2941,70 eur. V časti úrokov z omeškania vo výške 142,25 eur zobral žalobca žalobu späť, pred prvým pojednávaním, kde bola zohľadnená i zaplatená suma 300 eur po podaní žaloby, preto súd konanie o zaplatenie 142,25 eur zastavil podľa § 96 ods. 1, 3 OSP. V zostávajúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol, vzhľadom na vyššie uvedené s tým, že kapitalizované úroky, úroky z omeškania, poplatky predstavujú úročenie z úročeného. I napriek tomu, že takéto dojednanie nie je v rozpore so Smernicami č. 90/88/ES a č. 87/102/ES súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade je potrebné vychádzať z právnych názorov a judikatúry týkajúcej sa spotrebiteľských zmlúv v SR s poukazom na to, že imanentnou obsahovou zložkou práva je ochrana práv slabšieho. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že nepopiera, že vydal platobný rozkaz v súlade so žalobou, avšak poukazuje na neustále sa vyvíjajúcu prax a stanoviská vo vzťahu k spotrebiteľom tak, ako to vyplýva i z vyššie uvedeného uznesenia KS v Trnave, rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, pod sp. zn. 5C/143/2013, ktorým bol článok 5 Obchodných podmienok „SPLÁCANIE“ určené za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil tým, že neumožnil žalovaným žalovanú pohľadávku splácať v splátkach s poukazom na ich finančné možnosti s tým, že splátkový kalendár si môžu účastníci dohodnúť so žalobcom i po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. K návrhu žalovanej v 2.rade, aby súd zohľadnil tú skutočnosť, že medzi žalovanými došlo k zániku BSM po rozvoze manželstva, ktoré vyporiadané nebolo a preto i pohľadávky patria do podielového spoluvlastníctva a aby bola táto skutočnosť zohľadnená v rozhodnutí súdu súd uviedol, že v danom prípade je súd viazaný petitom žaloby, ktorý nijakým spôsobom v tejto časti upravený nebol a rovnako ani žalovaní nepredložili súdu žiadne listinné dôkazy, prípadne procesné návrhy k takémuto

rozhodnutiu. Súd prvej inštancie rozhodol, že o trovách konania rozhodne podľa § 151 ods. 3 OSP do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie žalovanej v 2. rade nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov v súlade s ustanovením § 138 ods. 1 OSP vzhľadom na to, že z predložených listinných dôkazov s poukazom i na vyjadrenie žalovanej v 2. rade mal za preukázané, že žalovaná je zamestnaná u rovnakého zamestnávateľa od 01.03.2006, kde jej čistý mesačný príjem podľa predložených výplatných pásov v roku 2014 za mesiace august, september, október a za rok 2015 február 2015, bol 517 eur s tým, že okrem tohto príjmu mala príjem i z podnikateľskej činnosti, pretože pracovala v Providente a podávala daňové priznanie za rok 2014, v zmysle ktorého základom dane bola suma 5553,18 eur, z ktorého zaplatila daň 425,55 eur, ktorú činnosť ukončila ku dňu 31.03.2015. Náklady na bývanie v byte syna predstavujú sumu 98 eur. Súd považoval iba tieto výdavky za preukázané s tým, že nepoprel, že žalovaná v 2. rade má vyživovaciu povinnosť voči mal. dieťaťu, s ktorým žije v spoločnej domácnosti a otec prispieva na jeho výživu sumou 100 eur. Žalovaná 2. rade uviedla, že žiadne úvery nesplácala a nespláca a nie je zanedbateľná tá skutočnosť, že nepredložila súdu výplatné pásky za mesiace november, december roku 2014 a január 2015, z čoho sa súd mohol domnievať, že jej príjem za tieto mesiace mohol byť i vyšší. Rovnako bola nečitateľná fotokópia výplatnej pásky za mesiac júl 2014. Po odpočítaní nevyhnutných výdavkov na bývanie, ako aj vyživovacej povinnosti v rovnakej výške ako platí druhý rodič, zostane žalovanej suma rovnajúca sa minimálnej mzde. Žalovanej v 2. rade nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov ani v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 4C/148/2013 a v neposlednom rade i na čiastočné zrejme bezúspešné bránenie práva. Žalovaná v 2. rade je povinná zaplatiť súdny poplatok za odpor podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení noviel, podľa položky 1a sadzovníka súdnych poplatkov, poznámka 5 vo výške 287,00 eur.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej vyhovujúcej časti, proti výroku o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov žalovanej v 2. rade a uložení povinnosti žalovanej v 2. zaplatiť súdny poplatok za podaný odpor 287 eur, namietajúc chýbajúci výrok o určení podielu žalovaných na spoločnom záväzku, podala odvolanie žalovaná v 2. rade. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietala, že súd prvej inštancie pri spôsobe výpočtu dlžnej sumy vychádzal z nesprávnych číselných údajov. Podľa súdu žalovaní zaplatili žalobcovi celkom sumu 576,81 eur, čo súd odpočítal od poskytnutého úveru a zostatok -nesplatenú časť istiny úveru potom ustálil na sumu 2.742,58 eur. Ako vyplýva z predložených výpisov z evidencií žalobcu žalovaní zaplatili žalobcovi v roku 2008 sumu 6.601,50 Sk (219,13 eur) (11.07.2008 sumu 2.699,-Sk, 08.08.2008 sumu 720,50 + 60,-Sk, 31.12.2008 sumu 3.052,-Sk, 31.12.2008 sumu 70,-Sk). V období od 31.01.2009 do 21.08.2011 spolu sumu 277,32 eur (19.06.2009 sumu 102,32 eur, 28.02.2011 sumu 102,50 eur, 28.06.2011 sumu 72,50 eur), od 22.09.2011 do 19.03.2014 sumu 400 eur (22.09.2011 sumu 50 eur, 28.11.2011 sumu 20 eur, 03.05.2012 sumu 10 eur, 04.06.2012 sumu 10 eur, 17.07.2012 sumu 10 eur, 30.04.2013 sumu 300 eur). Spolu teda žalovaní zaplatili žalobcovi 219,13 + 277,32 + 400 eur, spolu 896,45 eur, čo je nesporné viac než žalobcom uvádzaná suma 576,81 eur, s ktorou sa súd bez ďalšieho stotožnil a vychádzal z nej pri výpočte dlžnej sumy. Súd sa nevysporiadal ani so splátkou 300 eur (30.04.2013), keď v časti 142,25 eur konanie zastavil, ale zvyšnú časť 157,75 eur nepripočítava k plneniu žalovaných, ani túto sumu neznižuje o inú povinnosť žalovaných a ani pripočítaním tejto sumy 157,75 eur k súdom ustálené sume realizovaných splátok 576,81 eur nie je dosiahnutá skutočná výška splátok realizovaných žalovanými 896,45 eur. Súd pri výpočte vychádza z poplatku za správu úveru vo výške 27 x 1,99 eur a 20 x 2,99 eur, spolu 113,53 eur. Žalovaná namietala oprávnenosť účtovania poplatkov za správu úveru, teda neprijateľnú zmluvnú podmienku, preto namieťa výšku poplatku za správu úveru vo výške 20 x 1 eur (2,99 mínus 1,99 eur) a napokon aj poplatok za správu úveru ako celok, keďže ide o teóriu skutočného plnenia, ktoré je definované ako plnenie, ktoré vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Takéto plnenia hoci aj v spotrebiteľskej zmluve dohodnuté, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou s poukazom na rozsudok Krajského súdu Prešov z 21.11.2012 sp. zn. 18Co/109/2011. Pokiaľ nie je v súlade so skutočnou výškou úhrad a termínmi úhrad žalovaných voči žalobcovi vypočítaná istina, nemôžu byť správne ani výpočty dlžného vyčísleného úroku 284,66 Eur. Ďalšiu nezrovnalosť vidí žalovaná v tom, že k výpočtu dlžnej sumy 2941,70 eur dospel súd tak, že od poskytnutého úveru 3.319,39 eur odpočítal plnenia žalovaných (v nesprávnej výške) a k zostatku pripočítal okrem iného aj spracovateľský poplatok. Spracovateľský poplatok však bol odpočítaný priamo od bezhotovostného plnenia banky. Ako vyplýva z prehľadu transakcií na úverovom účte, o výšku spracovateľského poplatku bolo znížené skutočné čerpanie úveru (teda v skutočnosti nečerpali sumu 100000 Sk, ale iba sumu

97301 Sk). Je nesporné, že žalovaná v 2. rade na pojednávaní dňa 21.04.2015 poukázala na to, že žiada určiť podiely žalovaným na spoločnom záväzku vzhľadom na naplnenie zákonnej prezumpcie (§ 149 ods. 4 OZ). Súd o tomto návrhu žalovanej vo výrokovej časti nerozhodol a v odôvodnení rozsudku sa vysporiadal s jej procesným návrhom tvrdením, že v danom prípade je súd viazaný petitom žaloby, ktorý nijakým spôsobom v tejto časti upravený nebol a rovnako ani žalovaní nepredložili súdu žiadne listinné dôkazy, prípadne procesné návrhy k takémuto rozhodnutiu. Pravdivosť tohto tvrdenia vyvracia samotný súd na strane 8 rozsudku, keď uvádza, že „je nepochybné, že žalovaní žili v spoločnej domácnosti do júla 2010, rozvedení boli v októbri 2011 a BSM zrušené nemali“, aj, že súd lustroval v registri OS Nové Zámky, teda aj rozsudok o rozvoze manželstva žalovaných je súdu známy z úradnej činnosti. Súd teda popiera nielen procesný návrh žalovanej v 2. rade prednesený na pojednávaní, ale aj existenciu dôkazom opaku vyvrátiteľnej, ale v konaní nevyvrátenej zákonnej domnienky, ktorú Občiansky zákonník vzťahuje aj na ostatné majetkové práva v § 149 ods. 4. V konaní súd nie je viazaný výhradne žalobou, ale aj procesnými návrhmi žalovaných, pokiaľ tieto majú relevanciu k predmetu konania a o týchto návrhoch mal súd rozhodnúť. Pokiaľ o návrhu žalovanej v 2. rade nerozhodol, odňal jej tým procesné právo, ktoré jej ako strane sporu náleží. Právo žiadať o určenie podielu manželov spoločnom dlhu neprísluší žalobcovi, ani žalovaným, žaloba nemá dôvod takýto procesný návrh vzniesť. Pokiaľ ide o súdom vytýkanú absenciu listinného dôkazu odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo/81/2010 z 31.05.2010. Ak obaja žalovaní tvrdia, že po rozvoze ich manželstva BSM vyporiadané nemali, nemôžu logicky disponovať ani písomným vyhotovením dohody o vyporiadaní BSM, ani písomným vyhotovením rozsudku, ani písomným potvrdením, ako sa navzájom vyporiadali. Preto, ak sa vytýka nepredloženie listinného dôkazu a nevyporiadaní BSM (súdne vyporiadanie nevyplýva ani zo súdnych registrov), ide o požiadavku na preukazovanie neexistencie niečoho, v zmysle vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z čoho však nemožno pri rozhodovaní vyvodzovať nenastúpenie zákonnej domnienky ohľadom zaniknutého a nevyporiadaného BSM. Vo vzťahu k nepriznaniu oslobodenia od súdneho poplatku uviedla, že ak jej súd vytýkal, že nepredložila súdu výplatné pásky za mesiace november, december 2014 a január 2015, vychádzala z dátumu, kedy požiadala o priznanie oslobodenia a skutočnosti, že preukazuje stav v čase podania žiadosti. Pokiaľ súd mal takéto jej podanie za neúplné a požadoval preukázanie príjmov aj po dátume podania žiadosti, bol namieste postup podľa § 43 OSP, doplnenie neúplného podania. Súd ničím nedôvodil, z čoho vychádzal pri presvedčení, že v týchto mesiacoch mohol byť príjem vyšší, prečo práve vyšší a nie rovnaký alebo hoci aj nižší. Preto v tejto časti výrok rozsudku nemá spoľahlivú a presvedčivú oporu v jeho odôvodnení. Nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov žalovanej v inom súdnom konaní, nie je relevantnou skutočnosťou vo veci splnenia, či nesplnenia zákonných podmienok pre rozhodnutie o jej žiadosti. Pokiaľ ide o tvrdené, čiastočne zrejme bezúspešné bránenie práva, ktoré súd zmieňuje, poukázala na to, že v aktuálnom konaní boli žalovaní úspešní v rozsahu 1.844,5 eur, čo pri výške žalovanej istiny 4.786,15 eur nie je zanedbateľný úspech, ale procesný úspech v rozsahu takmer 40 %. Poukázala na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. z) zákona o súdnych poplatkoch s poukazom na uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17Co/33/2010. O tom, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, sa dozvedela prvý raz z doručených príloh návrhu na vydanie platobného rozkazu. Poukázala na rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorého skrátenú verziu týkajúcu sa doručenia prikladá. Pretože prezumpcia doručenia bola rozhodnutím určená za konanie žalobcu contra legem, ide automaticky aj o podmienku neprijateľnú a neaplikovateľnú. V nadväznosti na právne vyhodnotenie tejto podmienky a jej neprijateľnosti, nemá oporu ani vyhodnotenie námietky premlčania (od zosplatnenia úveru), nakoľko tento prejav žalobcu nebol ani jednému zo žalovaných doručený a pri vysporiadaní sa s námietkou premlčania je potrebné vychádzať zo všeobecných ustanovení OZ (§ 103, prípadne 565) aplikovateľných na danú prejednávajúcu vec. Ďalej namietala rozhodnutie súdu ohľadom nepriznania možnosti plniť dlh v splátkach, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku nie je odpoveďou na procesný návrh žalovanej. Pokiaľ jej túto možnosť OSP v § 160 ods. 1 priznáva, nie je dôvodom na zamietnutie takéto návrhu hypotetická možnosť dohodnúť sa o splátkach s veriteľom, ktorý po právoplatnosti rozsudku disponuje vykonateľným exekučným titulom znejúcim na celú žalovanú sumu s jednorazovou splatnosťou.

3. Žalobca sa vyjadril k podanému odvolaniu žalovanej v 2. rade. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vyhovujúcej časti potvrdil ako vecne správny. Uviedol, že predmetná úhrada žalovaných z 30.04.2013 vo výške 300 eur bola odpočítaná z celkovej pohľadávky žalovaných v zmysle článku 5 bod 5.2. Úverových podmienok a to takým spôsobom, že časť úhrady vo výške 142,25 eur bola započítaná na úroky z omeškania vyčíslené k 03.07.2012 a zvyšná časť úhrady vo výške 157,75 eur bola započítaná na riadne úroky a úroky z omeškania od 04.07.2012

do 26.09.2012. Súd prvej inštancie z vyššie uvedených dôvodov konanie o zaplatenie v časti 142,25 eur zastavil a priznal žalobcovi úroky z omeškania až od 27.09.2012 do zaplatenia. Žalobný návrh vzal žalobca v časti 300,-Eur späť na pojednávaní dňa 28.10.2014. Podotkol, že zmluva o splátkovom úvere bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ustanovenie § 566 OZ o čiastočnom plnení nemožno použiť i na obchodné záväzkové vzťahy, v ktorých platí úprava obsiahnutá v § 329 Obchodného zákonníka. S poukazom na ustanovenie § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka uviedol, že túto skutočnosť vyslovil aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí z 01.09.2004 sp. zn. Obdo V 8/2003, publikovanom v ZSP č. 66/2004. S poukazom na odvolacie dôvody žalovanej v 2. rade ďalej uviedol, že citácia zákonných ustanovení zo strany súdu neznamená určenie neprijateľnej podmienky. Z predmetnej zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že celková cena za poskytnutý úver je zložená z niekoľkých zložiek a to z úroku vo výške 12,35 % p. a. účinného v deň, ktorý pokrýva odmenu žalobcu, náklady žalobcu na získanie zdrojov na financovanie úverov a tzv. rizikovú maržu a súčasne ceny za služby, resp. úkony súvisiace s poskytnutím a správou úveru, t. j. ceny za služby, resp. úkony súvisiace s poskytnutím a správou úveru uvedené v Sadzobníku žalobcu, ktoré žalobca poskytuje po dobu trvania úverového vzťahu. Ide o paušálnu cenu za správu úveru v dojednanej mesačnej výške a ceny za ďalšie bankové služby žalovaných uvedené v Sadzobníku služieb, ktoré nie sú pokryté zhora uvedenou paušálnou cenou za správu úveru. Poplatok za správu úveru uhrádzaný dlžníkom korešponduje určitému predmetu plnenia zo strany veriteľa, to znamená žalobca poskytuje žalovaným konkrétne služby, za ktoré mu prináleží poplatok za správu úveru. V zmysle článku I. Zmluvy o úvere článok 16 VOP a Sadzobníka si zmluvné strany dohodli, že žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcovi poplatok za správu úveru. Žalobca poukázal tiež na rozhodnutie súdneho dvora Európskej únie vo veci C-602/10. S poukazom na ustanovenie § 53 ods. 1 OZ uviedol, že predmetný zákaz preskúmania je pritom obsiahnutý v článku 4 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého platí, že posúdenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje ani k definícii predmetu konania podľa zmluvy, ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane. Je zrejmé, že strany sporu v čase uzavretia zmluvy o úvere presne vedeli, že dané dojednanie o platbe za správu úveru je súčasťou celkovej ceny za daný úverový produkt. Žalovaní mali aktuálne sadzobníky k dispozícii a to na pobočkách žalobcu alebo prostredníctvom internetovej stránky žalobcu. Predmetné poplatky sú vylúčené zo súdnej kontroly, pretože sa týkajú primeranosti ceny plnenia. Poplatky za správu predstavovali, aj v súčasnosti predstavujú bežnú prax v bankovom sektore. K problematike bankových poplatkov zaujal stanovisko aj Ústavný súd ČR v Náleze III.ÚS 3725/13 zo dňa 10.04.2014, v ktorom poukázal na to, že postavenie silnejšej strany právneho vzťahu banky nemožno považovať za niečo protiprávne, nakoľko je tiež založené právom v zmysle Ústavy a to konkrétne úsilím o dosiahnutie zisku pri poskytovaní úveru. Vzhľadom na uvedené bol poplatok za správu úveru v zmluve uvedený jasným, zrozumiteľným a transparentným spôsobom, takže žalovaní mohli na základe presných a zrozumiteľných kritérií predpokladať hospodárske dôsledky, ktoré z nich pre nich vyplývajú. Uvedené vyplýva aj z celkových nákladov spojených s úverom v zmysle článku I. Zmluvy. Účelom predmetného poplatku a jeho protihodnotu považuje žalobca za primeranú. Poplatky boli pripočítané zvlášť od 01.09.2011 do dňa mimoriadnej splatnosti 13.06.2012. Žalobca po vyhlásení mimoriadnej splatnosti nepožadoval žiadne poplatky za správu úveru, ani žiadne iné poplatky. Ako vyplýva z dokumentu Špecifikácia žalovanej sumy zo dňa 07.04.2014, žalovaní jednotlivými splátkami uhradili všetky poplatky súvisiace s úverom, z toho dôvodu si ich žalobca v žalobe nárok neuplatňoval. Na základe uvedeného považuje poplatok za správu za opodstatnený náklad žalobcu, ktorý sú povinní žalovaní zaplatiť. Z dokumentu Výpis úveru č. 0242748038 vyplýva, že žalovaní čerpali úver v dohodnutej výške 100.000,- Sk a k žiadnemu jeho poníženiu spracovateľským poplatkom nedošlo. S poukazom na ustanovenie § 499 Obchodného zákonníka uviedol, že poplatok za poskytnutie úveru je jednoznačne definovaný protiplnením banky, žalobcu a tým je poskytnutie úveru, pričom daný poplatok je súčasťou odplaty za úver aj vzhľadom na ustanovenie § 499 Obchodného zákonníka. Pri úvere vo výške 100.000,-Sk predstavoval poplatok len sumu 2.699,-Sk a aj v zmysle vyššie uvedeného nie je výšku poplatku možné považovať za neprimeranú. S poukazom na odvolacie dôvody žalovanej v 2. rade ďalej uviedol, že prípadná dohoda o vyporiadaní BSM je voči žalobcovi zo zmluvy neúčinná. Vyporiadanie predmetnej pohľadávky by bolo voči žalobcovi účinné len vtedy, ak by s tým žalobca výslovne súhlasil s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2010 sp. zn. 5Cdo/276/2009. V predmetnej veci je potrebné zohľadniť tiež skutočnosť, že predmetnú zmluvu uzavreli obidvaja žalovaní ako spoludlžníci a jedná sa o solidárny záväzok voči žalobcovi. Samotný rozvod manželstva a neexistencia dohody o vyporiadaní BSM manželov medzi žalovanými po rozvoze nezakladá zrušenie solidárneho záväzku žalovaných. Žalobca mal za to, že obaja žalovaní sú v zmysle Zmluvy zaviazaní uhradiť pohľadávku spoločne a nerozdielne. V zmysle

článku I. Zmluvy boli žalovaní povinní splácať úver v mesačných splátkach vo výške 50,65 eur, pričom prvá splátka bola splatná 20.08.2008 a posledná dňa 20.06.2018, splátky boli splatné k 20-temu dňu v mesiaci. Žalobca listom z 13.06.2012 v zmysle článku 8.2. bod A Úverových podmienok vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 13.06.2012 v zmysle článku 10 oznamovanie a doručovanie, bodu 10.3. Všeobecných obchodných podmienok zaslal. Napriek tomu žalobca zaslal vyhlásenia o mimoriadnej splatnosti formou doporučenej listovej zásielky na adresu S. H. Vajanského 21, Nové Zámky. Vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti bolo dňa 19.06.2012 vrátené žalobcovi s poznámkou „adresát neznámy“. Žalovaná v zmysle čl. 10 bod 5 Všeobecných obchodných podmienok neoznámila žalobcovi, že od 23.6.2011 nemala trvalý pobyt na adrese S. H. Vajanského 21, Nové Zámky. Keďže si žalovaní svoju oznamovaciu povinnosť nespĺnili, žalobca z objektívnych dôvodov nemohol predmetné vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti doručiť a s poukazom na čl. 10 bod 3 mal za to, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti bolo žalovaným riadne a včas doručované a oznámené.

4. Žalovaný v 1. rade sa nevyjadril k podanému odvolaniu žalovanej v 2. rade.

5. Podľa § 470 ods.1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 470 ods.2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

7. Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý zákon zrušil OSP a ustanovil, že platí aj pre (dovtedy) začaté konania (princíp okamžitej aplikovateľnosti), keď účinky úkonov dovtedy učinенých podľa OSP zostávajú zachované.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej vyhovujúcej časti je potrebné podľa ustanovenia § 389 ods.1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods.1 CSP a v jeho napadnutých častiach týkajúcich sa výroku o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov žalovanej v 2. rade a o povinnosti žalovanej v 2. rade zaplatiť súdny poplatok za odpor je potrebné ako vecne správny potvrdiť v súlade s ustanovením § 387 ods.1 CSP.

9. V danej právnej veci odvolanie žalobcu bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že odvolací súd posudzuje prípustnosť odvolania v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, avšak dôvodnosť odvolania už posudzuje podľa Civilného sporového poriadku v zmysle citovaného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP.

10. Podľa § 389 ods.1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

11. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 389 ods.1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae

(odmietnutie spravodlivosti). Povinnosť súdov rozhodnutie odôvodniť v súlade s vyššie citovaným ustanovením je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z článku 36 a nasledujúcich Listiny základných práv a slobôd, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

13. Odvolací súd v danej právnej veci (pokiaľ sa jedná o jeho napadnutú vyhovujúcu časť) dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci neriadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle 220 CSP (absentuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia) a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces. Navyiac prijaté skutkové a právne závery sú predčasné, nezodpovedajú doposiaľ vykonanému dokazovaniu. Je tomu tak z nižšie uvedených dôvodov.

14. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázke právneho posúdenia veci v napadnutej vyhovujúcej časti vychádzajúc z rozsahu vykonaného dokazovania zaujal názor, že žalobca a žalovaní v 1.a 2. rade uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. 0242748038 dňa 11.07.2008, na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 3319,39 eur jednorazovo a bezhotovostne, ktorý čerpali v plnej výške 11.07.2008. V zmysle zmluvy boli dohodnuté premenlivé úroky vo výške 12,35 % ročne s tým, že žalovaní sa zaviazali úver splácať v mesačných splátkach vo výške 50,65 eur, vždy do 20 dňa v mesiaci so splatnosťou prvej splátky dňa 20.08.2008 a s konečnou splatnosťou úveru 20.06.2018, čo predstavuje počet splátok 119, RPMN 15,23 % ročne. Žalovaní porušili zmluvné podmienky tým, že úver nesplácali riadne a včas a zaplatili len sumu 576,81 eur, z ktorej bola suma 89,59 eur započítaná na spracovateľský poplatok, suma vo výške 177,59 eur na splatné úroky z omeškania za obdobie od 11.07.2008 do 28.06.2011, suma vo výške 219,63 eur na istinu, suma vo výške 29,90 eur na poplatky od 01.09.2011 do 13.06.2012 a suma vo výške 40,93 eur na úroky z omeškania za obdobie od 29.06.2011 do 03.07.2012 a suma vo výške 19,17 eur na úroky za obdobie od 01.09.2011 do 13.06.2012. V zmysle čl. II ods. 2 zmluvy žalovaní jednoznačne vyhlásili, že sa oboznámili so všeobecnými podmienkami, úverovými podmienkami a sadzovníkom. Mal za nesporné, že predmetnú zmluvu o splátkovom úvere žalovaná v 2.rade uzatvorila, vychádzajúc tiež z výpovede žalovaného v 1.rade v konaní, ako aj výpovede žalovanej v 2.rade, ktorá po nahliadnutí na originál zmluvy o splátkovom úvere uviedla, že sa jedná o jej podpis. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaní v 1.a 2. rade v rozhodnom období žili v spoločnej domácnosti do júla 2010, rozvedení boli v októbri 2011, BSM zrušené nemali, nedošlo medzi nimi ani k vyporiadaniu BSM po rozvedení manželstva. Žalovaná v 2. rade neuniesla dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že predmetnú zmluvu nepodpísala a nemala o nej vedomosť. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil tým, že v danej právnej veci nebolo sporné, že zmluva na základe ktorej si žalobca uplatnil žalovanú pohľadávku, je s ohľadom na charakter subjektov, ktorí ju uzatvárali veriteľ, ktorý je bankou a konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a dlžníci, žalovaní - spotrebiteľia, fyzické osoby nekonajúce pri jej uzatváraní a plnení v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, je spotrebiteľskou zmluvou, ide o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase jej uzatvorenia, na ktorý právny vzťah je potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv (§ 52 a nasl. OZ), v znení účinnom v čase vzniku zmluvného vzťahu, keď nie je podstatné, či zmluva bola uzavretá podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka alebo iného právneho predpisu. Ak bola uzavretá i podľa iného právneho predpisu, ako Občianskeho zákonníka, i v takom prípade je potrebné s poukazom na § 52 ods. 2 OZ aplikovať na takúto zmluvu ustanovenia § 52 a nasl. OZ upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv. Zmluvná voľnosť pri spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu podľa akého predpisu bola uzavretá sa môže pohybovať len v medziach všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv a s poukazom na ustanovenie

§ 54 ods. 1 OZ sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Takéto zmluvy s poukazom na § 53 ods. 1 OZ nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - neprijateľné podmienky a ktorých príkladný výpočet obsahuje ustanovenie § 53 ods. 4 OZ. V zmysle predmetnej zmluvy si strany dohodli poplatok za správu úveru vo výške 1,99 eur v zmysle čl. I. bod 1 zmluvy s poukazom na čl. II bod 2 zmluvy s tým, že boli oboznámení i so sadzobníkom. Žalovaní uhradili splátky nepravidelne, dostali do omeškania so splátkou 20.11.2008, ktorá bola uhradená 31.12.2008 a poslednú splátku realizovali 04.06.2012. Vzhľadom na to, že splátky boli realizované nepravidelne, žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru listom zo dňa 13.06.2012 v zmysle bodu 7 bod 6, bod 1 písm. a VOP. O uvedenej skutočnosti informoval žalovaných napriek bodu 10.3 VOP formou doporučenej listovej zásielky na adresu uvedenej v zmluve, pretože ani jeden z účastníkov neoznámil žalobcovi zmenu adresy. Súd nepovažoval jednotlivé splátky úveru za premlčané vzhľadom na termín zosplatnenia úveru, ako aj podanú žalobu a splatnosť celého úveru. Uviedol, že podľa bodu čl. I. bodu 4 predmetnej zmluvy sa žalovaní zaviazali do posledného dňa kalendárneho mesiaca predchádzajúceho dňu splatnosti prvej splátky istiny splácať pohľadávku postupcu mesačne splátkami vo výške úrokov a poplatkov a to v súlade s podmienkami dohodnutými v Úverových podmienkach. Žalobca tým, že svoje jednostranne stanovené zmluvné podmienky obsiahnuté aj v Úverových podmienkach ponechal v platnosti v nezmenenej podobe aj po 01.01.2008 (na právne vzťahy vzniknuté po uvedenom dátume), spôsobil stav, že daná úprava postupu splácania jednotlivých zložiek záväzku, obsiahnutá v bode 5.2 Úverových podmienok, bola výrazne nevýhodnejšia vo vzťahu k žalovaným oproti situácii, aká by bola, ak by v Úverových podmienkach nebola obsiahnutá, pretože ak by žalovaní výslovne neurčili inak, ich splátky by musel postupca započítavať v prvom rade na istinu (ktorá sa stále úročí, teda navyšuje sa o dojednané úroky z úveru a v prípade omeškania o úroky z omeškania) a nie na príslušenstvo pohľadávky, ktoré ako také zásadne úročeniu nepodlieha. Žalobca v Úverových podmienkach jednostranne stanovený spôsob započítavania splátok, resp. čiastočných plnení najprv na príslušenstvo pohľadávky a až na poslednom mieste na samotnú pohľadávku výrazne navyšuje náklady spotrebiteľa spojené s úverom oproti situácii, ak by sa jeho platby použili v súlade s úpravou obsiahnutou v § 566 ods. 2 OZ a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Existujúca zákonná úprava účinná už v čase uzavretia ÚZ a stanovujúca vyššie uvedené poradie uspokojovania pohľadávky a jej príslušenstva pri čiastočnom plnení záväzku je teda zameraná výrazne prospotrebitel'sky. Iba ak dlžník prejaví vôľu, aby poradie uspokojovania pohľadávok (jeho záväzkov) bolo iné, spravuje sa toto poradie jeho vôľou a potom je také, aké konkrétne určí on (bez ohľadu na vôľu veriteľa). V tomto smere (že príslušenstvo pohľadávky úročeniu nepodlieha) súd poukázal na zásadné rozhodnutie NS ČR (rozsudok sp. zn. 35 Odo 101/2002 z 24.03.2004), vychádzajúce z obsahovo právnej úpravy, akou je daná hmotnoprávna úprava. Podľa názoru súdu práve v spotrebiteľskom vzťahu, teda aj v prípade spotrebiteľského úveru, takáto "dohoda" ohľadne poradia splácania pohľadávky s jej príslušenstvom, ak je stanovená veriteľom len jednostranne (nie je individuálne dojednaná), nie je prípustná, nakoľko takáto podmienka má za následok značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 OZ), teda je neprijateľná a preto je neplatná (§ 53 ods. 5 OZ). Ku "kapitalizácii" istiny a jej prípustnosti v spotrebiteľských vzťahoch bol súdom vyššieho stupňa zaujatý názor v uznesení Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/121/2013, ktorý uviedol, že pri uplatňovaní nárokov zo spotrebiteľských zmlúv nie je možné vychádzať z kapitalizovanej istiny. Podľa zmluvy sa môže žalobca domáhať dohodnutého úroku len z poskytnutého úveru a nie z poplatkov, ani z úrokov z omeškania. Ak však žalobca vyčíslený úrok, úrok z omeškania a poplatky pripočíta po ním určenom čase k sume poskytnutého úveru a celú sumu nazve istinou a následne žiada, domáha sa, ďalších úrokov z úrokov, úrokov z úrokov z omeškania, úrokov z poplatkov a tiež úrokov z omeškania z úrokov, úrokov z omeškania z úrokov z omeškania. Takýto postup vyčísľovania istiny v prípade spotrebiteľských zmlúv podľa názoru súdu nie je prípustný, nie je v súlade s uzavretou zmluvou, zákonom ani v súlade s ustálenou súdnou praxou. Pri výpočte priznanej žalovanej pohľadávky súd vychádzal z toho, že žalovaným bol poskytnutý úver vo výške 3319,39 eur, z ktorého zaplatili sumu 576,81 eur, ktorú súd odpočítal od poskytnutého úveru a zostatok úveru bol vo výške 2742,58 eur. Súd priznal žalobcovi spracovateľský poplatok vo výške 89,59 eur a poplatok za správu úveru 27 x 1,99 eur a 20 x 2,99 eur, spolu vo výške 113,53 eur. Z uvedenej sumy 2941,70 eur, ktorá pozostáva zo zostatku istiny úveru vo výške 2742,58 eur a z poplatkov vo výške 199,12 eur priznal žalobcovi dohodnutý zmluvný úrok vo výške 12,35 % ročne od 01.09.2011 do 13.06.2012, t. j. za 286 dní vo výške 284,66 eur. Súd priznal žalobcovi zmluvný úrok vo výške 12,35 % od 27.09.2012 do zaplatenia, ako aj úroky z omeškania vo výške 8 % ročne od 27.09.2012 do zaplatenia v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s poukazom na Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení noviel v zmysle upresneného petitu žaloby z priznanej

žalovanej sumy 2941,70 eur. Súd prvej inštancie neumožnil žalovaným žalovanú pohľadávku splácať v splátkach s poukazom na ich finančné možnosti, keď dospel k záveru, že splátkový kalendár si môžu účastníci dohodnúť so žalobcom i po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. K návrhu žalovanej v 2.rade, aby súd zohľadnil tú skutočnosť, že medzi žalovanými došlo k zániku BSM po rozvoze manželstva, ktoré vyporiadané nebolo a preto i pohľadávky patria do podielového spoluvlastníctva a aby bola táto skutočnosť zohľadnená v rozhodnutí súdu, súd uviedol, že v danom prípade je súd viazaný petítom žaloby, ktorý nijakým spôsobom v tejto časti upravený nebol a rovnako ani žalovaní nepredložili súdu žiadne listinné dôkazy, prípadne procesné návrhy k takémuto rozhodnutiu.

15. Za spotrebiteľskú zmluvu sa považuje každá zmluva, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzaviera dodávateľ so spotrebiteľom. V súvislosti s implementáciou smernice č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách treba odlišovať problematiku a inštitút ochrany spotrebiteľa, ktorý sa vzťahuje na akýkoľvek zmluvný vzťah (zmluvu), ktorý sa uzavrie medzi spotrebiteľom a dodávateľom, od osobitného druhu spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa spravidla uzaviera tak, že obsahuje zmluvné podmienky, ktoré spotrebiteľ nebol schopný ovplyvniť. Uvedená smernica za spotrebiteľskú zmluvu považuje iba takú zmluvu, pri ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Ustanovenia § 52 a nasl. sa vzťahujú práve na tento druh zmlúv. Ide o osobitnú ochranu v rámci ochrany spotrebiteľa. Zákon v § 53 vymedzuje neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, pričom rozlišuje, či boli individuálne dohodnuté, alebo nie. Pre spotrebiteľskú zmluvu vymedzenú v tomto ustanovení sú dôležité tie podmienky, s ktorými sa síce spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, ale nemohol ich ovplyvniť. Za neprijateľné podmienky sa však považujú aj tie, s ktorými sa spotrebiteľ nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy [§ 53 ods. 4 písm. a)]. Preto pojem spotrebiteľská zmluva možno vymedziť v širšom a užšom zmysle. V širšom zmysle to bude každá zmluva uzavieraná medzi spotrebiteľom a dodávateľom. V užšom zmysle pôjde o tie spotrebiteľské zmluvy, ktorým treba venovať osobitnú pozornosť a ktorých podmienky na uzavieranie sú všeobecne zakotvené v § 52 a nasl. Ide o osobitný spôsob ochrany spotrebiteľa pri uzavieraní tých zmlúv, pri ktorých sa zmluvné podmienky pripravujú vopred a pri ktorých spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť ich obsah. Praktická aplikácia ustanovení § 52 a nasl. prichádza do úvahy práve pri týchto spotrebiteľských zmluvách. Tieto závery potvrdzuje aj znenie § 53 ods. 1 posledná veta, podľa ktorého dojednanie neprijateľných podmienok neplatí, ak ide o podstatný predmet plnenia, primeranú cenu plnenia, alebo (a to je dôležité), ak neprijateľné podmienky boli dojednané individuálne. Za spotrebiteľské zmluvy sa nepokladajú iba tie odplátne zmluvy, ktoré sa uzavierajú podľa ôsmej časti Občianskeho zákonníka, resp. ktoré sa uzavierajú podľa § 55 a nasl. OZ. V každom prípade uzavierania zmlúv treba chrániť spotrebiteľa. Ide o súkromnoprávne, ako aj o verejnoprávne prostriedky ochrany. Preto problematika ochrany spotrebiteľa sa nemôže stožňovať so spotrebiteľskou zmluvou upravenou v § 52 a nasl., ktorá je osobitným druhom zmluvy. Teda ochranu spotrebiteľa zabezpečuje jednak úprava spotrebiteľskej zmluvy a jednak aj ostatná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku a v ďalších zákonoch. Z hľadiska ochrany spotrebiteľa má každá zmluva o predaji v obchode charakter spotrebiteľskej zmluvy (v širšom zmysle). To sa však týka akejkoľvek zmluvy, ktorou sa spotrebiteľovi poskytuje určité plnenie (vec, výkon, služba). V odseku 2 ustanovenia § 52 OZ je zakotvená absolútna neplatnosť takých dojednaní alebo dohôd, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie ustanovení o spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods. 5 absolútnu neplatnosť spôsobujú aj neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách. Je potrebné pre zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle § 262 OBZ, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to bude inak. Rovnako to bude platiť aj pre tzv. absolútne obchody, upravené v § 261 ods. 6 OBZ. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku upravená nie je, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník. Ak sa podľa § 262 OBZ dohodne uzavretie spotrebiteľskej zmluvy takého typu, aký upravuje Občiansky zákonník, tak rovnako okrem pojmového vymedzenia a podstatných náležitostí sa bude spravovať Občianskym zákonníkom. Podľa Občianskeho zákonníka (§ 101) je všeobecná premlčacia doba trojročná, podľa Obchodného zákonníka štvorročná (§ 397 OBZ). Na uplatnenie práv zo spotrebiteľských zmlúv bude potrebné aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku, teda trojročnú premlčaciu dobu. Dodávateľ je subjekt, ktorý pri uzavieraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Právna úprava spotrebiteľských zmlúv sa týka každého dodávateľa, ktorý je podnikateľským subjektom (bez ohľadu na to, či ide o súkromných dodávateľov, alebo o štátne podniky). Vzhľadom na rozsah uzavierania zmlúv, vždy pôjde o podnikateľské subjekty oprávnené na túto podnikateľskú činnosť

(napr. na základe živnostenského oprávnenia). Za spotrebiteľa sa považuje iba fyzická osoba. Pojem spotrebiteľská zmluva je potrebné vnímať v užšom a širšom zmysle, a to najmä pokiaľ ide o uplatňovanie právnej úpravy neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Má to význam aj z hľadiska práv právnických osôb ako spotrebiteľov, okrem práva na ochranu pred neprijateľnými podmienkami. Právnické osoby nemožno totiž vo všeobecnosti vylúčiť z ochrany spotrebiteľa. Aj právnická osoba môže uzavierať zmluvy podľa Občianskeho zákonníka a napríklad uplatňovať zodpovednosť za vady podľa občianskoprávnej úpravy. V súvislosti s problematikou ochrany spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv treba teda rozlišovať -spotrebiteľské zmluvy v užšom zmysle ako osobitný druh zmlúv, pri ktorých spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvňovať ich obsah, bez ohľadu na to, podľa akého právneho predpisu sa zmluva uzavrela, a na ktoré treba aplikovať predovšetkým úpravu o neprijateľných podmienkach, ako aj príslušnú osobitnú úpravu podľa toho, o aký typ zmluvy ide. Pri týchto zmluvách teda platí aj všeobecná zásada uvedená v § 53 ods. 4 písm. a) OZ, a to že za neprijateľné podmienky treba považovať tie, s ktorými sa spotrebiteľ nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, -spotrebiteľské zmluvy v širšom zmysle, za ktoré možno považovať akékoľvek zmluvy uzavierané medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pri ktorých spotrebiteľ má možnosť ovplyvniť obsah zmlúv, na ktoré treba aplikovať príslušnú osobitnú úpravu podľa toho, o aký typ zmluvy ide.

16. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok sporu, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena stranou sporu je jej neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena. Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze, dopad, neúspech sa pričíta strane sporu, na ktorej leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno, zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí strana sporu preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorá strana sporu je povinná stanovený okruh skutočností preukázať.

17. Predpokladom solidárnych záväzkov je viac subjektov na dlžníckej alebo veriteľskej strane, existencia zákonom ustanovenej právnej skutočnosti, ktorá zakladá solidaritu; takou právnou skutočnosťou pri pasívnej solidarite podľa § 511 ods. 1 je právny predpis (napr. § 138, 145, 422 a iné) alebo dohoda veriteľa s dlžníkom, prípadne rozhodnutie súdu, alebo to vyplýva z povahy plnenia, deliteľnosť plnenia. Ustanovenie § 511 upravuje pasívnu solidaritu (solidaritu dlžníkov). Je charakterizovaná viacerými subjektmi na dlžníckej strane a ich povinnosťou splniť dlh tomu istému veriteľovi spoločne a nerozdielne. Pasívna solidarita vzniká teda iba v prípade, keď sa v zákone, v dohode účastníkov, v súdnom rozhodnutí vydanom na základe § 439 ustanovuje alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že účastníci sú zaviazaní spoločne a nerozdielne. Z tohto vyplýva, že pasívna solidarita nie je pravidlom. Právne následky pasívnej solidarity spočívajú v tom, že veriteľ je oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek dlžníka, t.j. od jedného, niekoľkých, alebo od všetkých, a dlžník je povinný poskytnúť celé plnenie. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných vo vzťahu k veriteľovi zanikne. Z pasívnej solidarity vyplýva regresný vzťah, t.j. vzťah medzi dlžníkom, ktorý splnil celý záväzok, a ostatnými dlžníkmi. Dlžník, proti ktorému uplatnil veriteľ vyšší nárok, než zodpovedá jeho podielu, môže postupovať dvojakým spôsobom. Buď sám splní dlh v rozsahu uplatneného nároku, čím mu vznikne právo dodatočne požadovať náhradu od ostatných spoludlžníkov podľa ich podielov (odsek 2), alebo aby ho v tomto rozsahu inak zbavili dlhu. V takom prípade je dlžník povinný bez zbytočného odkladu upovedomiť ostatných dlžníkov a dať im príležitosť, aby uplatnili svoje námietky proti pohľadávke (napr. námietku premlčania, kompenzačnú námietku a pod.). Vzájomný vzťah medzi spoludlžníkmi je upravený právnym predpisom, rozhodnutím súdu alebo dohodou zakladajúcou pasívnu solidaritu. Ak to tak nie je, podiely všetkých dlžníkov na dlhu sú vo vzájomnom pomere rovnaké. Odsek 2 upravuje vnútorný vzťah medzi spoludlžníkmi. Ak by niektorý zo spoludlžníkov nemohol svoj podiel splniť tomu zo spoludlžníkov, ktorý splnil veriteľovi celý dlh alebo viac, než na neho pripadlo, rozvrhne sa tento podiel rovnakým dielom na všetkých ostatných spoludlžníkov (odsek 3). Funkcia pasívnej solidarity spočíva vo zvýšení vyhladok veriteľa na uspokojenie svojej pohľadávky.

18. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením veci zhodne ako súd prvej inštancie pokiaľ, pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania v danej právnej veci bolo nesporne preukázané, že medzi stranami sporu bola uzatvorená predmetná spotrebiteľská zmluva, keďže žalobca pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy (zmluvy o úvere) konal v rámci svojej obchodnej alebo

inej podnikateľskej činnosti a žalovaní v 1. a 2. rade vystupovali ako spotrebiteľia, t. j. ako fyzické osoby, ktoré pri uzatváraní a plnení zo spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. V danej právnej veci mala žalovaná v 2. rade vzhľadom na svoju obranu v konaní bremeno tvrdenia, že ako dlžník, resp. spoludlžník (pasívne solidárny ex lege) predmetnú zmluvu s žalobcom neuzatvorila. Z tohto bremena tvrdenia mala potom dôkaznú povinnosť preukázať svoje tvrdenie. S poukazom na vykonané dokazovanie sa odvolací súd stotožňuje v tomto smere s prijatými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie potiaľ, pokiaľ dospel k záveru, že žalovaná v 2. rade v tomto smere neuniesla dôkazné bremeno. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením veci zhodne ako súd prvej inštancie potiaľ, pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že je nesporné, že predmetná zmluva o úvere má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení, pričom všeobecné obchodné podmienky sú priamo prílohou takto uzatváratej zmluvy. Spotrebiteľskou zmluvou je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi, a to bez ohľadu na to, či je upravená v Občianskom zákonníku, Obchodnom zákonníku alebo v inom osobitnom zákone. S poukazom na vyššie uvedené je predmetnú zmluvu o úvere potrebné považovať svojou povahou za zmluvu spotrebiteľskú. Aplikáciou zásady *lex specialis derogat les generalis*, t.j. pokiaľ špeciálny predpis obsahuje odlišnú právnu úpravu, má prednosť pred všeobecným zákonom, je špeciálnou právnou úpravou v prejednávanej veci zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ako i ustanovenia § 52 a nasl. OZ upravujúce problematiku spotrebiteľského práva, ktorá má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, preto je nevyhnutné posudzovať predmetný právny vzťah medzi účastníkmi konania podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, keď medzi účastníkmi konania bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva.

19. Odvolací súd v danej právnej veci (v napadnutej vyhovujúcej časti) dospel ďalej k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie absentuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia v tom smere, ako súd prvej inštancie dospel k skutkovému a právnemu záveru o dôvodnosti žaloby, pokiaľ sa jedná o napadnutú vyhovujúcu časť rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na odvolacie dôvody žalovanej v 2. rade v bodoch 1,2,3,4,5,6, 9 podaného odvolania s poukazom na zhodnú obranu žalovanej v 2. rade v konaní pred súdom prvej inštancie na č. l. 84 a 85 spisu, na č. l. 181 až 189 spisu, na č. l. 216 až 220 spisu, na č. l. 263 až 271 spisu, keď žalovaná v 2. rade spochybňovala výšku zaplatených (uhradených) splátok zo strany žalovaných tvrdenú žalobcom s poukazom na listinné dôkazy predložené v konaní, namietala neoprávnenosť žalobcom účtovaných poplatkov, namietala premlčanie jednotlivých konkrétnych splátok, namietala zosplatnenie úveru, namietala pasívnu solidaritu dlžníkov (žalovaných v 1. a 2. rade) vyplývajúcu v tomto prípade z právneho úkonu týkajúceho sa spoločnej veci (úver), navyše žiadala v prípade vyhovenia žalobe určiť, že môže vykonať peňažné plnenie v splátkach, s ktorou obranou a žiadosťou žalovanej v 2. rade sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne nevysporiadal z hľadiska ním prijatých skutkových a právnych záverov, aj s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany v danej právnej veci a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces. Navyše prijaté skutkové a právne závery súdu prvej inštancie sú predčasné, nezodpovedajú doposiaľ vykonanému dokazovaniu.

20. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto rozhodnutí je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods.2 CSP). V ďalšom konaní súd prvej inštancie bude postupovať tak, ako je vyššie uvedené odvolacím súdom.

21. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých častiach týkajúcich sa výroku o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov žalovanej v 2. rade a o povinnosti žalovanej v 2. rade zaplatiť súdny poplatok za odpor je potrebné ako vecne správny potvrdiť v súlade s ustanovením § 387 ods.1, 2 CSP, keď z jeho odôvodnenia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, keď je podstatné uviesť, že všeobecný súd musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Z vyššie uvedeného pohľadu odôvodnenie

rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutých častiach stručne a jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, teda súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci riadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu a prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto napadnutých častiach spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle 220 CSP a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za preskúmateľné a vecne správne a to z nižšie uvedených podstatných dôvodov. Odvolací súd sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie vo vyššie uvedených napadnutých častiach a uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie nepriznal žalovanej v 2. rade oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 138 OSP, § 254 CSP) vychádzajúc zo žiadosti žalovanej v 2. rade zo dňa 19.2.2014 (na č. I. 84, 85 spisu) a z preukázaných pomerov žalovanej v 2. rade deklarovaných súdu zo strany žalovanej v 2. rade v konaní (na č. I. 100-134 spisu), konanie o oslobodenie od súdneho poplatku nie je konaním, v ktorom by zákon ukladal súdu vyhľadávaciu povinnosť vo vzťahu k dôkazom potrebným na zistenie skutkového stavu, bolo preto výlučne na žalovanej v 2. rade, aby svoje tvrdenie o nepriaznivých pomeroch sama preukázala. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie v procese skúmania majetkových a iných pomerov žalovanej v 2. rade skúmal okolnosti (ktoré nie sú len prechodnej povahy) a zistil, že na strane žalovanej v 2. rade nie sú dané natoľko závažné okolnosti, že žalovaná v 2. rade ako poplatník objektívne nemôže splniť svoju poplatkovú povinnosť alebo že jej splnenie od nej nemožno spravodlivo požadovať. Odvolací súd sa stotožňuje s prijatými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a dodáva, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná v posudzovanom období nebola v hmotnej núdzi, bola v pracovnom pomere, z ktorého mala príjem vo výške uvedenej v napadnutom rozsudku, mala tiež do 31.3.2015 príjem zo živnosti, mala jednu vyživovaciu povinnosť. S prihliadnutím na vyššie uvedené preukázané pomery žalovanej v 2. rade v konaní, s prihliadnutím na hodnotu sporu a výšku súdneho poplatku, je potrebné prijať záver, že žalovaná v 2. rade svoje tvrdenie o nepriaznivých pomeroch nepreukázala a nebol potom daný dôvod na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov žalovanej v 2. rade. Pokiaľ súd prvej inštancie zaviazal žalovanú v 2. rade k povinnosti zaplatiť na účet Okresného súdu Nové Zámky súdny poplatok za odpor (podaný dňa 19.2.2014) vo výške 287,00 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku s poukazom na zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, § 2 ods.1 písm. a) a položku 1 a) Sadzobníka súdnych poplatkov, jeho rozhodnutie je vecne správne, keďže na žalovanú v 2. rade sa nevzťahovalo osobné oslobodenie v zmysle ustanovenia § 4 ods.2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, keďže žalovaná v 2. rade (ako spotrebiteľka) podaním odporu nebola v postavení spotrebiteľa domáhajúceho sa ochrany práva podľa osobitného predpisu, ako to dané zákonné ustanovenie predpokladá.

22. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).